

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๓๒

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00032

๓๒...

ท่านพระครูลงมาจากกุฏิชั้นบน เมื่อเวลาสี่สิบนาฬิกาตรง คหบดีกับบุตรภรรยาอออยู่ แล้ว คินนี่เป็นคินสุดท้ายของการสอบอารมณ์ วันพรุ่งนี้หลังจากรับประทานอาหารเช้าแล้ว ก็ จะพากันกลับกรุงเทพฯ

“เอาละ หลวงตาจะสอบอารมณ์หนูทั้งสามคนก่อน เริ่มตั้งแต่คนเล็กเลยนะ ชื่อตั้งใช้ ไหม”

“ใช้ครับ แหม หลวงตาจำแม่นจัง” หนู่มตั้งตอบ รู้สึกดีใจที่ท่านจำชื่อเขาได้

“เป็นยังไงบ้าง พอง – ยูป ชัดเจนดีหรือยัง”

“ชัดเจนดีมากครับ”

“แล้วเวลามันหายละ รู้หรือเปล่า”

“รู้ครับ”

“รู้อย่างไร”

“รู้ว่ามันหายนะครับ” คนตอบไม่ได้ตั้งใจยวน หากก็ฟังเหมือนกับยวน

“มันหายไปตอนพองหรือตอนยูปละ”

“ไม่ทราบครับ เพราะพอรู้มันก็หายไปแล้ว”

“แสดงว่าสติยังจับไม่ทัน ต้องฝึกสติให้่องไวกว่านี้ จับให้ได้ว่ามันหายไปตอนพอง หรือตอนยูป เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจครับ”

“เข้าใจก็ดีแล้ว กลับบ้านต้องไปปฏิบัติต่อนะ อย่าเอาแต่ดูทีวี แล้วหนูจะเรียนเก่งขึ้น อยากเรียนอะไรก็เรียนได้ถ้าหนูไม่ทิ้งการปฏิบัติ จำที่หลวงตาพูดไว้ให้ดีนะ”

“ครับ ผมตั้งใจจะเรียนหมอ หลวงตาว่าผมจะเรียนได้หรือเปล่าครับ”

“ถ้าตั้งใจก็ต้องเรียนได้ เอาเถอะ ถ้าหนูไม่ทิ้งวิชากรรมฐาน หลวงตารับรองว่าในอนาคตหนูต้องได้เป็นคุณหมอย่างแน่นอน” หนูมดิ่งก้มลงกราบ “หลวงตา” ด้วยความปลื้มปีติ เกิดความมั่นใจขึ้นอย่างประหลาดว่า ตนจะได้สิ่งที่หวัง

“แล้วด้อมล่ะเป็นอย่างไรบ้าง” ท่านถามหนูมด้อม

“ผมง่วงมากครับหลวงตา ง่วงแม้กระทั่งเวลาเดินจงกรม ไม่เคยง่วงมากมายอย่างนี้มาก่อนเลยครับ” ท่านพระครูรู้ได้จากการบอกเล่าของเขา เด็กหนุ่มผู้นี้ปฏิบัติได้ก้าวหน้ามากทีเดียว

“แล้วหนูทำยังไง เวลาง่วงมาก ๆ นะ”

“ผมก็นอนครับ แต่ก็แปลก พอนอนกลับไม่หลับ มันเบือ ๆ เซ็ง ๆ อย่างบอกไม่ถูก” ท่านรู้ว่าเขาก้าวหน้ามาถึง “นิพพิทาญาณ” อันเป็นญาณที่ ๘ ใน โสภสญาณ เขาเดินมาได้ครึ่งทางแล้ว

“หนูปฏิบัติได้ก้าวหน้ามากนะ เอาเถอะพยายามเข้าแล้วจะประสบความสำเร็จ” ผู้สอบอารมณ์พูดให้กำลังใจ

“แล้วผมจะทำอย่างไรให้หายง่วงครับหลวงตา”

“การง่วงของหนูไม่ใช่ธรรมดาเนะ เป็นอาการของ “ญาณ” เขาเรียกว่าหนูเข้าถึง “นิพพิทาญาณ” เอาละ หลวงตาจะบอกวิธีจัดการความง่วงให้ แล้วท่านจึงบอกหนูมด้อมเกี่ยวกับการปฏิบัติตนเมื่อเข้าถึง ญาณ ๘ จากนั้นจึงสอบอารมณ์นายต่อ นางกิมเอ็ง และคหบดีตามลำดับ แล้วสรุปว่า

“ผู้ที่ปฏิบัติได้ก้าวหน้ากว่าเพื่อนคือด้อม และที่ก้าวหน้าน้อยที่สุดคือ โยม” ประโยคหลังท่านพูดกับคหบดี

“ผมได้ญาณไหนครับ” สามีนางกิมเอ็งถาม

“ญาณ ๕ เรียกว่า กังคญาณ ญาณทั้งหมด ๑๖ ที่เรียกว่าโสภสญาณ ญาณ ๑ ชื่อรูปปริจเฉทญาณ ส่วนญาณ ๑๖ ชื่อปัจจุเวกขณญาณ ใครบรรลุถึงญาณนี้ก็คือว่าเป็นพระอริยบุคคลระดับต้นที่เรียกว่า พระโสดาบัน”

“ฉันผมก็เดินมาได้ครึ่งทางแล้วใช่ไหมครับ” หนูมด้อมถามอย่างยินดี

“ถูกแล้วหนู แต่อีกครึ่งทางที่เหลือนะยากลำบากชนิดที่เรียกว่าเลือดตาแทบกระเด็น เชียวละ หนูต้องใช้ความพยายามอย่างยี่งวดจึงจะเดินทางสายนี้ได้ตลอดสาย ต้องเดินกันข้ามภพข้ามชาติเชียวแหละ”

“จะยากเย็นแสนเข็ญสักปานใด ผมก็จะพยายามครับหลวงตา ป้าครับผมขออนุญาต บวชที่วัดนี้ได้ไหมครับ ผมอยากบวชไปจนตลอดชีวิต” หนุ่มต้อมพูดด้วยศรัทธาที่เปี่ยมล้น ได้ ยินว่าลูกจะบวชตลอดชีวิต คหบดีก็ใจแป้ว วิสัยของปุกุชนยอมอยากเห็นบุตรหลานเจริญ ในทางโลกมากกว่า จึงพูดกับพระครูว่า

“เราสามารถบรรลุธรรมขั้นสูงได้ โดยไม่ต้องบวชไม่ใช่หรือครับ”

“ถูกแล้ว แต่การบวชจะทำให้บรรลุได้เร็วกว่าการเป็นฆราวาส เมื่อท่านตอบดังนี้ เขา จึงหันไปพูดกับลูกว่า

“ถ้าอย่างนั้น ป้าอยากให้ลูกกลับบ้านก่อน กลับไปคิดหลาย ๆ วัน ถ้าลูกตั้งใจแน่วแน่ ป้าก็คงไม่ขัดข้อง แต่ตอนนี้ป้ายังทำใจไม่ได้ หรือหลวงพ่อบอกว่าอย่างไรครับ” เขาขอความเห็น จากท่านพระครู

“ก็แล้วแต่จะตกลงกันเองก็แล้วกัน อาตมาเป็นคนนอก ไม่อยากจะเข้าไปก้าวก่ายใน เรื่องครอบครัว”

“อย่าบวชเลยต้อม นึกว่าเห็นแก่แม่เถอะนะ” นางกิมเอ็งบอกลูก

“ทำไมหรือครับ ทำไมแม่ถึงไม่อยากให้ผมบวช” เด็กหนุ่มถามมารดา

“เพราะแม่เสียพี่ตันไปคนหนึ่งแล้ว ไม่อยากเสียลูกไปอีกคน” คนเป็นแม่ตอบเสียงเครือ

“แปลว่าพี่ตันบวชอยู่ที่อเมริกาหรือครับ” หนุ่มต่อถาม เขาไม่รู้เรื่องที่พี่ชายติด ยาเสพติด

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็คงจะดีกว่า แต่เนี่ย...” แล้วหล่อนก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น

“กิมเอ็ง พูดจาเหลวไหลไม่เข้าเรื่องน้า” สามีหล่อนว่า เขากลับบุตรชายทั้งสามจะ สงสัย ลูก ๆ จะรู้เรื่องนี้ไม่ได้

“โยมแม่เมตตาให้ลูกหรือเปล่า หลังจากปฏิบัติกรรมฐานแล้วแม่เมตตาไปให้เขาทุก ครั้งอย่างที่อาตมาสอนหรือเปล่า”

“เราทำอย่างที่หลวงพ่อบอกแนะนำค่ะ” หล่อนตอบ

“ผมกับน้อง ๆ ก็ทำครับ” หนุ่มต่อรายงานบ้าง

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่มีอะไรต้องห่วง อาตมาเชื่อว่าเขาจะต้องดีขึ้นกว่าที่เคยเป็น” ท่านพูด กับนางกิมเอ็งและสามี

“สาธุ” คนทั้งสองยกมือขึ้นประนมและพูดพร้อมกัน

“หลวงพ่อกับฉัน ฉันต้องขอกราบขอพระคุณหลวงพ่อบนอย่างสูงที่ทำให้ผมกับครอบครัวได้พบความสุขอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน มันเป็นความสุขที่สงบ ปราศจากความร้อนรนกระวนกระวาย แล้วก็ไม่ต้องใช้เงินทองซื้อหาด้วย” คหบดีพูดอย่างปลาบปล้ำ

“คะ มีเงินทองมากมายสักปานใด ก็ไม่อาจซื้อความสุขแบบนี้ได้ เป็นบุญของดิฉันและลูกเหลือเกินที่ได้มาพบหลวงพ่อ” นางกิมเอ็งพูดพลางใช้ผ้าเช็ดหน้าสีขาวซับน้ำตา

“บุญของผมด้วยครับ ถ้าไม่มาเข้ากรรมฐาน ผมก็คงยังไม่รู้ว่าอะไรดีอะไรชั่ว ก่อนนี้ผมคิดแต่ว่าอะไรที่ทำให้ได้เงินมันก็ดีทั้งนั้น มาบัดนี้ผมรู้แล้วว่า เงินไม่ได้สำคัญที่สุดเสมอไป ความสุขสงบทางใจนั้นมีความมากกว่า ผมขอปฏิญาณต่อหน้าหลวงพ่อกับคุณว่า นับแต่บัดนี้ต่อไปผมจะละชั่ว และทำจิตใจให้ผ่องใสครับ” คำว่า “ละชั่ว” ของเขามีความหมายลึกซึ้งที่บุตรชายทั้งสามไม่เข้าใจ หากท่านพระครูเข้าใจ เด็กหนุ่มทั้งสามไม่รู้ว่ามีบิดาค้ายาเสพติด และไม่รู้อะไรเรื่องพี่ชายติดยา

“หลวงพ่อกะ แล้วเฮียจะต้องตายไหมคะ” นางกิมเอ็งถามด้วยความเป็นห่วงสามี

“ผมไม่กลัวตายแล้วครับหลวงพ่อ มาปฏิบัติอย่างนี้แล้วผมไม่กลัวตายเหมือนแต่ก่อน หากการละชั่วจะทำให้ผมต้องตาย ผมก็ยินดี” คหบดีพูดอย่างกล้าหาญ เมื่อหิริโอตตปปะเกิดขึ้นใจใจ ทำให้เขารังเกียจขยะขแย้งในความชั่ว และคิดว่าตายเสียยังดีกว่าที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อก่อกรรมทำชั่ว

“โยมไม่ตายหรอกเพราะมีคนอื่นตายแทน” ท่านพระครูพูดเป็นปริศนา

“ใครคะหลวงพ่อ ใช้ดิฉันหรือเปล่า ถ้าใช่ ดิฉันก็ยินดีตายแทนเฮียเขา ขออย่างเดียวอย่าให้เขามีเมียใหม่ ดิฉันไม่ยอมให้ลูก ๆ มีแม่เลี้ยงคะ” นางกิมเอ็งคิดไปเสียไกล

“ไม่ใช่โยมหรอก เอาจะอย่าเพิ่งซักถาม ถึงเวลาจะรู้เอง ข้อสำคัญ คือให้หมั่นปฏิบัติทุกวัน ขอให้เชื่ออาตมาสักครั้ง”

“หลวงตาครับ” หนุ่มต่อเอ่ยขึ้นบ้าง

“ผมและน้อง ๆ ต้องกราบขอขมาโทษที่ได้ล่วงเกินหลวงตาในวันแรกที่เข้ามาปฏิบัติ”

“อ้อ หนูล่วงเกินอะไรหลวงตาไว้ล่ะ”

“ก็พูดไม่ดี คิดไม่ดีต่อหลวงตานะซีครับ ผมโกรธที่หลวงตาไม่ยอมให้พวกเรารับประทานอาหารมือเย็น เลยพากันแอบนินทาหลวงตาเป็นการใหญ่ แต่ปากกับแม่ไม่ทราบหรอกครับ” นายต่อพูดจบก็พาน้อง ๆ กราบท่านพระครูสามครั้งเป็นการขอขมา

“ตกลง หลวงตาโหลให้ แต่หนูก็ได้ไถ่โทษ การที่พวกหนูตั้งใจปฏิบัตินั้นแหละคือ การไถ่โทษ”

“พวกเราต้องกราบขอโทษป่าด้วยที่คิดว่าป่าบังคับ เดียวนี้พวกเรารู้แล้วว่าที่ป่าทำไป ก็เพราะความรักและหวังดีต่อพวกเรา” เด็กหนุ่มเข้าไปกราบแทบเท้าของผู้เป็นพ่อ คหบดี รู้สึกปีติจนน้ำตาคลอ ลูก ๆ เขาก็มีใบหน้าครีบน้ำตา ส่วนเมียเขานั้นร้องไห้เลยทีเดียว

“เอาละ กลับไปปฏิบัติต่อยังกุฏิของตนได้แล้ว คินนี้เป็นคินสุดท้าย ขอให้ตั้งใจปฏิบัติ อย่างเต็มที่ จะได้หมดเคราะห์หมดโศก โชคดีศรีสุขกันทั่วหน้า พรุ่งนี้ก่อนไปอย่าลืมไปลา อาจารย์บัวเฮี้ยวละ”

“ไม่ลืมครับ พวกผมเป็นหนี้บุญคุณอาจารย์บัวเฮี้ยวมากเลย สักวันหนึ่งคงจะได้ ทดแทนพระคุณ”

“อาจารย์บัวเฮี้ยวท่านก็มีกรรมของท่าน ทุกคนมีกรรมด้วยกันทั้งนั้น อาตมาเองก็มี รู้สึกว่าจะหนักกว่าโยมและอาจารย์บัวเฮี้ยวเสียอีก” ท่านพูดเรื่อย ๆ ด้วยเสียงที่ปกติ ไม่ แสดงอาการหวั่นไหวหวาดกลัวให้ปรากฏ เพราะฝึกจิตไว้ดีแล้ว

“คหบดีและครอบครัวลากลับไปแล้ว ท่านพระครูจึงขึ้นไปเขียนหนังสือต่อ คินนี้ไม่มี อาคันตุกะมาเยี่ยมเยียนหรือถามปัญหา คงจะหมดเรี่ยวหมดแรงกับการฉลองปีใหม่นั้นเอง

ตอนเช้าของวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๑๗ หลังจากรับประทานอาหารมื้อเช้าเป็นที่ เรียบร้อยแล้ว คหบดีก็พาบุตรและภรรยา มาลาท่านพระครู หลังจากนั้นจึงจะไปลาพระบัว เฮี้ยว เด็กหนุ่มทั้งสามมีท่าทางอาลัยอาวรณ์วัดป่ามะม่วงมาก โดยเฉพาะหนุ่มต้อม แทบจะ ไม่ยอมกลับเลยทีเดียว

“หลวงตาครับช่วยส่งพลังจิตไป دلใจให้ป่ากับแม่อนุญาตให้ผมบวชด้วยนะครับ ผม อยากบวชโดยที่ป่าและแม่เต็มใจและแม่ไม่ร้องไห้ ไม่งั้นผมก็ไม่สบายใจครับ” หนุ่มต้อมพูด ออกมาจากใจ ท่านพระครูมองเขายิ้ม ๆ แต่ไม่พูดว่าอะไร

“สำหรับผมยังไม่คิดบวชหรือครับหลวงตา แต่ขออนุญาตมาที่นี้ในช่วยที่ปิดเทอมทุก ครั้งได้ไหมครับ” หนุ่มต้อมตั้งว่า

“ตามสบาย หลวงตายินดีต้อนรับ จะมาเมื่อไหร่ก็ได้”

“ส่วนผมตั้งใจว่าจะมาทุกเย็นวันศุกร์แล้วกลับเย็นวันอาทิตย์ รอให้ปิดเทอมคงคิดถึง หลวงตาแน่เลย” หนุ่มต้อมพูดบ้าง

ชายหญิงคู่หนึ่งเดินตรงมายังกุฏิ เด็กชายสามคนอายุไล่เลี่ยกันเดินตามต้อย ๆ คนทั้งห้าเข้ามาหนึ่งทางเบื้องหลังของคหบดีและครอบครัว กราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง แล้วนั่งสงบ “รอคิว” อยู่ ต่อเมื่อคหบดีและครอบครัวลุกออกไปแล้ว ผู้มาใหม่จึงพากันเลื่อนขึ้นมานั่งข้างหน้า แล้วกราบท่านเจ้าของกุฏิอีกครั้ง

“มายังไงกันเล่านี้ หายไปเสียนาน นึกว่าลี้มอาตมาเสียแล้ว” ท่านทักอย่างเป็นกันเอง บุรุษนี้ชื่อนายนิยม เคยมาบวชอยู่กับท่านหนึ่งพรรษาเมื่อสามปีที่แล้ว หลังจากสึกออกไปก็ไม่เคยมาอีก

“ต้องกราบขอประทานโทษหลวงพ่อด้วย งานยุ่งเหลือเกิน ตั้งแต่เปลี่ยนจังหวัดพระนครมาเป็นรูปการปกครองส่วนท้องถิ่นพิเศษ ผมไม่ได้หยุดเลยครับ” นายนิยมรายงาน

“เดี๋ยวนี้คุณพี่เขาไม่ได้สังกัดกระทรวงมหาดไทยแล้วคะหลวงพ่อดู ภารยานายนิยมกล่าว หล่อนเป็นแพทย์ประจำโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ

“ยังงั้นหรือ แล้วงานใหม่กับงานเก่าอย่างไหนหนักกว่ากันล่ะ”

“ก็พอ ๆ กันแหละครับหลวงพ่อดู แต่หนักไปคนละแบบ เรื่องงานหนักนะไม่เท่าไร แต่หนักใจซีครับ กลัวว่าจะทนไม่ได้เข้าสักวัน” ทั้งสีหน้าและแววตาของผู้พูดแสดงว่าหนักใจจริง ๆ

“หนักอกหนักใจอะไรหนักหนาเชียว บอกอาตมาได้ไหมเล่าเผื่อจะช่วยให้” ท่านพูดอย่างปรานี

“บอกได้ครับ แต่คงไม่รบกวนให้หลวงพ่อดูช่วย เพราะมันคงเกินกำลังของหลวงพ่อดู ก็ปัญหาเรื่องคอร์ปชั่นนั่นแหละครับ ผมเห็นแล้วสงสารประเทศชาติบ้านเมือง มันหนักกันตั้งแต่ตัวเล็กไปจนถึงตัวใหญ่” เขาหมายถึง ข้าราชการบางพวกที่ทุจริตในหน้าที่

“ปัญหาแบบนี้อาตมาช่วยไม่ได้หรอกโยม มันเกินกำลังอย่างที่โยมว่ามานั้นแหละเอาไว้ให้เป็นหน้าที่ของกฏแห่งกรรมดีกว่า เราคอยดูอยู่เฉย ๆ ท่านกึ่งปลอบกึ่งปลง

“บางครั้งมันก็เฉยไม่ได้ครับหลวงพ่อดู พอเราเห็นคนดีถูกรังแก เราก็เฉยไม่ได้ เพื่อนผมอยู่กระทรวงอุตสาหกรรม วันหนึ่งมีอาเสี้ยนมาขออนุญาตตั้งโรงงาน เขาตรวจแบบแปลนแล้ว เห็นว่าไม่ถูกต้องตามเงื่อนไขที่กฎหมายอนุญาต จึงไม่เซ็นอนุมัติ รุ่งเช้าแกมาใหม่ คราวนี้หอมเงินมาด้วย มาถึงก็ส่งเงินที่อัดใส่ซองพัสดุมาเติมซองให้ เพื่อนผมตอบว่า “ผมเป็นข้าราชการมีเงินเดือนแล้วไม่ต้องรับเงินของคุณ ถ้าคุณทำมาถูกต้อง ผมก็จะเซ็นให้โดยไม่มีเงินเลย” เขาโกรธมาก รุ่งอีกวันก็มาอีก คราวนี้ถือนามบัตรของนายกรัฐมนตรึมาด้วย บอก

เพื่อนผมว่านายก็ให้เซ็นอนุญาต เพื่อนผมเขาก็บอกว่า **งั้นคุณไปบอกนายก็ให้มาพูดกับผมก็แล้วกัน** เท่านั้นเองได้เรื่องเลยครับ”

“ได้เรื่องว่ายังไงล่ะ” ท่านพระครูซัก

“ก็มีเรื่องตอนเช้า พอตอนบ่ายถูกสั่งย้ายด่วน ย้ายไปอยู่ตำแหน่งที่ไม่มีมีงาน เขาเรียกว่าตำแหน่งลอยนะครับ เพื่อน ๆ ที่เกี่ยวข้องอีกหกคน ก็โดนด้วย ถูกย้ายรวดเดียวเจ็ดคนเลยครับ”

“น่าเสียดายแทนชาติบ้านเมืองนะคะ คนดี ๆ ไม่เลี้ยง แบบนี้คนดีก็หมดกำลังใจทำงาน” แพทย์หญิงนลินเอ่ยขึ้น ลูกชายสามคนของหล่อนทนนั่งพับเพียบนาน ๆ ไม่ไหว จึงพากันลุกออกไปวิ่งเล่นที่ลานวัด พวกเขาเคยมาวัดนี้เมื่อครั้งบิดาบวช และช่วงนั้นก็มาบอญจนคุ้นเคยกับสถานที่เป็นอย่างดี

“ผมว่านายกรัฐมนตรีนี้นำทำอย่างนั้นเลย แบบนี้ประเทศชาติก็คงไปไม่รอด” นายนิยมกล่าว

“ไม่ใช่ฝีมือนายหรอกโยม อย่าไปโทษท่านสุ่มสี่สุ่มห้า บาปกรรมเปล่า ๆ ท่านเจ้าของกุฏิชัดขึ้น

“หมายความว่าอย่างไรครับ” นายนิยมไม่เข้าใจ

“ก็หมายความว่า มีการแอบอ้างชื่อนายกนะซี แต่คนที่เป็นตัวการนั้นที่แท้ก็คือนายของเพื่อนโยมนั้นแหละ คนที่สั่งย้ายนะ นายยังนายกที่ไหนกัน” ท่านอธิบายนามที่ “เห็น”

“นายเขาก็โดยนะครับหลวงพ่อ ในเจ็ดคนนั้นมีนายเขารวมอยู่ด้วย” นายนิยมแย้ง เพราะผู้บังคับบัญชาของเพื่อนเขาก็รวมอยู่ในเจ็ดคนที่ถูกสั่งย้าย

“ก็นายของนายยังไงล่ะ โยมลืมแล้วหรือที่เขาพูดกันว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้านะ ลืมเสียแล้วหรือ” คำพูดของท่านพระครูทำให้นายนิยมเข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง ขณะเดียวกันก็ให้อ่อนใจกับระบบราชการมากยิ่งขึ้น ระบบราชการที่ไม่สนับสนุนคนชื่อสัตย์สุจริต

“แหม ดิฉันว่าจะไม่พูดก็อดไม่ได้ ไหน ๆ ก็พูดเรื่องนี้กันแล้ว ก็เลยขอถือโอกาสพูดเสียเลย ดิฉันเห็นมากับตาจริง ๆ นะคะ ไม่ได้ใส่ร้ายป้ายสีใคร ถ้าใครจะมาฟ้องร้อง ดิฉันก็ยินดี เพราะได้บันทึกเทปไว้เป็นหลักฐานด้วย” แพทย์หญิงนลินเอ่ยบ้าง

“คุณหมอก็มีเรื่องเล่าเหมือนกันหรือ” ท่านพระครูถามยิ้ม ๆ

“ก็ว่าจะไม่เล่าแหละคะหลวงพ่อ แต่ไหน ๆ คุณพี่เขาเล่าเรื่องเพื่อนเขา ดิฉันก็ถือโอกาสเล่าเรื่องน้องสาวของดิฉันอีกราย รายนี้จ่ายไปร่วมล้านคะ คือเขาทำธุรกิจอย่างหนึ่ง

ถูกต้องตามกฎหมายทุกอย่าง คนที่เซ็นอนุมัติต้องเป็นระดับปลัดกระทรวง กว่าเขาจะเข้าถึง ปลัดกระทรวงก็ต้องจ่ายเป็นค่าเบี้ยไ้รายทางไปหลายแสน ตั้งแต่หน้าห้องอธิบดี ตัวอธิบดี หน้าห้องปลัดกระทรวง แม้แต่คนขับรถของปลัดกระทรวงก็ต้องจ่ายค่า แล้วเมื่อวานนี้เอง เขา นัดปลัดกระทรวงมารับเงินที่บ้าน เขาก็เรียกดิฉันไปด้วย ดิฉันแอบบันทึกเทปไว้โดยไม่ให้เขา รู้ตัว

ปลัดกระทรวงท่านมากับคนขับรถ ถือกระเป๋าเอกสารเปล่า ๆ มาไปหนึ่ง มาถึงห้องสาว ดิฉันก็แนะนำให้ดิฉันรู้จัก พร้อมกับออกตัวว่าเขาเป็นโสด ยังไม่มีคู่คิดเลยต้องอาศัยพี่สาว น้องสาวดิฉันก็จัดการนำธนบัตรใบละร้อยที่เพิ่งเอาออกจากธนาคารอัดใส่กระเป๋าไปนั้น อัดจนแน่นเลยค่า แล้วก็ยังใส่ซองให้คนขับรถอีกสองหมื่น”

“แล้วในกระเป๋านั้นก็หมื่น” ท่านถามไปอย่างนั้นเอง

“ห้าแสนค่า ธนบัตรใบละร้อย ใหม่เอี่ยมห้าพันใบคะหลวงพ่อกะ หลวงพ่อเชื่อไหมคะ ตอนเขาเดินถือกระเป๋าเข้ามา ดูท่าทางเขาสง่า เดินตัวตรงเชียวค่า แต่พอขากลับเดินตัวเอียง เพราะกระเป๋าหนัก น้องสาวก็แกล้งถามว่า ท่านถือไหวไหมคะ ดิฉันจะให้เด็กถือไปส่งที่รถ นะคะ ท่านก็ว่าไม่เป็นไร ผมถือเองได้ น้องสาวก็เดินไปส่งท่านที่รถซึ่งคนขับนั่งรออยู่ เขาก็ ยื่นซองที่มีเงินสองหมื่นให้คนขับรถ ดิฉันเห็นแล้วนี่ก็สมเพชมาก ๆ เลยค่า เป็น ปลัดกระทรวงนะค่า ก็เลยคิดว่าจะจำคนชื่อนี้ นามสกุลนี้เอาไว้ จะบอกลูกบอกหลานด้วยว่า คนตระกูลนี้คือไรปชั่น”

“ก็คุณหมอบอกว่าน้องสาวทำถูกต้อง แล้วทำไมต้องจ่ายเขาด้วยล่ะ” ท่านถามอย่าง ไม่ค่อยเข้าใจนัก

“เขาไม่เซ็นอนุมัติค่า” พอดีเป็นธุรกิจระดับร้อยล้าน ต้องอาศัยความรวดเร็ว เห็นเขา โยกไปโย้มาก็เลยต้องจ่าย ที่เขาแกล้งโยกโย้ก็เพื่อจะเอาเงินนั้นแหละคะหลวงพ่อกะ”

“แยะนะ คนสมัยนี้ไม่ยกกลัวบาปกลัวกรรม” ท่านพระครูพูดขึ้นเมื่อแพทย์หญิงนลินเล่า จบ เจียบกันไปครู่หนึ่ง นายนิยมก็พูดขึ้นว่า

“พูดเรื่องนี้แล้วทำให้ผมนึกถึงเพื่อนอีกคนหนึ่ง เขาเป็นตำรวจภูธรยศพันตำรวจโท วันหนึ่งเขาจับรถบรรทุกคันหนึ่งเป็นรถขนฝิ่น คนขับก็อ้างชื่อนายพลเอกคนหนึ่งแล้วขอให้ ปล่อย เขาไม่ยอมปล่อยก็เลยถูกไล่ออก เขาแค้นมากครับ บอกว่าเขาทำงานอย่างสุจริต แต่ผลตอบแทนคือการถูกไล่ออก ส่วนเพื่อน ๆ ที่ทุจริตกลับได้ขึ้นขั้นขึ้นเงินเดือนกัน เป็นแถว ๆ แบบนี้เมืองไทยจะไปรอดหรือครับหลวงพ่อกะ”

“ก็ต้องคอยดูกันไปนั่นแหละ ถ้าไม่ตายเสียก่อนก็จะรู้ ข้อสำคัญก็คือ เราอย่าไปเอา
เยี่ยงอย่างเขาก็แล้วกัน เราต้องรักษาความดีของเราเอาไว้” ท่านพูดเชิงตักเตือน

“ผมไม่ทำอย่างนั้นแน่ครับ นี่ผมก็อดใจอดใจมาก อยากจะมาเรียนปรึกษาหลวงพ่อกว่า
จะลาออกมาทำธุรกิจส่วนตัวจะดีหรือไม่ ผมเบื่อบรรบบราชการเต็มทีแล้ว คนอื่นเขาก็กิน
กัน พอเราไม่กินเขาก็เขม่น เจ้าหน้าที่ไม่ชอบหน้าผมสักเท่าไร”

“ไม่ต้องออกโยม ไม่ต้อง อยู่เป็นก้างขวางคอเขานั่นแหละดีแล้ว อย่างน้อย
ประเทศชาติก็ยังมีคนดีคอยถ่วงไว้บ้าง ถ้าโยมออกเขาก็ปราศจากเสี้ยนหนาม เลยพ
กันโกงกันกินสบายไป ประเทศชาติก็จะล่มจมเร็วขึ้น” ฟังท่านพูดแล้วนายนิมก็มี
กำลังใจ

“ถ้าอย่างนั้นผมเห็นจะต้องกลับละครับ จะมาเรียนถามหลวงพ่อก่อนนี่แหละ ถือเป็นโอกาส
มากทราบอำนาจพระปีใหม่ด้วย” เขาหันมาหาลูก ๆ แต่ไม่พบ “ไม่รู้พวกเด็ก ๆ หายไปไหน”

“โน่นแหละ เล่นน้ำอยู่หลังวัดโน่น เมื่อกี้วิ่งเล่นที่ลานวัดแล้วเกิดร้อนก็เลยพาไปเล่น
น้ำ” ท่านพูดราวกับตาเห็น สองสามีภรรยาจึงเดินไปที่ท่าน้ำ ก็พบลูก ๆ กำลังเปลือยกาย
เล่นน้ำกันอย่างสนุกสนานทั้งที่อากาศหนาว

“ก้อง เก่ง กล้า ขึ้นได้แล้ว พ่อกับแม่จะกลับแล้ว” แพทย์หญิงนลินตะโกนเรียกลูก
เด็กชายก้องจึงชวนน้อง ๆ วิ่งขึ้นจากน้ำมาสวมเสื้อผ้าซึ่งถอดกองไว้บนกอหญ้าริมตลิ่ง..

มีต่อ.....๓๓